

Leon Filipović

Legende
Sillwitha

Odabrani

**Verba Volant,
Scripta Manent**

Leon Filipovi

Legende Sillwitha : Odabrani

Copyright © Leon Filipovi 2010

All rights reserved

HRVATSKA AUTORSKA AGENCIJA - Centar za intelektualno vlasništvo d.o.o

Sadržaj

Prolog.....	5
1. Stari prijatelj.....	12
2. O eva tajna.....	19
3. O drugim rasama.....	24
4. Vznemiruju e vijesti.....	30
5. Ćmani podru je.....	35
6. Mjese eva snaga.....	42
7. Valinndor.....	51
8. Nevolje na putu.....	61
9. Dolina metvoh.....	71
10. Ćovu me...Kazor!.....	79
11. Ćram oblaka.....	87
12. Ćnjiga svijeta.....	94

PROLOG

Ve er je. Mrtva tišina.

Vjetar je zapuhao dolinom Almok. Iza jednog od brežuljaka koji su se zlokobno ocrtavali na nebu, provirila je tamna prilika. Na mjesecini je zablistao oklop ratnika. I ne bi to bilo ništa neobično. Bilo je to vrijeme ratnika. Ratnike u oklopima bilo je moguće sresti u planinama i dolinama, uz rijeke i uz ceste.

No, ovo nije bio običan ratnik. Tamo gdje se moglo otkrivati ljudsko lice, stajala je zastrašujuća demonska glava. Veliki nos, oštre kljove, savinuti rogovi oduvijek su ulijevali strah smrtnicima.

Žute oči demona vrebale su krajolikom ne bi li uočile kretanje. Ali, sve se činilo nepomičnim i on okrene leđa dolini.

Strijela koja je projurila kroz tihu i tamnu noć, za uho je lako probila oklop i provirila s njegove prednje strane. Bez glasa, ratnik-demon se srušio na vlažno tlo.

Iako se sve odigralo u tami i tišini, njegov je dodir s tlom poslao neujni znak cijelim krajem.

Borba počinje.

Kao da su izvirali iz zemlje, oko mrtvog suborca počelo se skupljati mnoštvo ratnika: uz demone su stajali orci, uz orke goblini, uz goblino demone.

Bilo je jasno: savez od kojeg su zadrhtali brežuljci i doline, ljudi i biljke, vilenjaci i vilenjaci, bio je sklopljen.

Iz šume, na suprotnoj strani doline, počeli su izlaziti vilenjaci i ljudi. U prvom redu stajali su snažni vojnici-ljudi s velikim štitovima i mačevima. Bili su zaogrnuti medvjedim krznom, tamne suknjice dosezale su im do koljena, a izme od svinjske kože sablasno su škripale dok su se skupljali oko zborišta. Iza njih su zaklon našli vilenjaci strijelci. Njihove bijele, gotovo prozirne košuljice činile su se neprikladnima za hladnu noć i bitku. Ali njih su nosili ionako samo iz obzira prema ljudima i nisu se naročito trsili uiniti ih ljudskom oku ugodnijima. Tetive na lukovima bile su spremne i napete.

Kirošanski konjanici, ponos Sillwitha, koji su strpljivo smirivali snažne i živahne konje, trebali su čuvati generale-kraljeve. Bili su zaogrnuti togama raznih zvijeri; od jelena do bizona, od štakora do neretva.

Na elu vojske bili su kraljevi, suborci i odani prijatelji: Christian, kralj Kiroshana i Nomack, kralj As'silarija. Zajedno su vladali zapadnim Sillwithom i brinuli se da njihovim carstvom vlada pravda i istina, jednakost i poštenje. Zajedno su krenuli u ovaj neželjeni, ali neizbježni rat.

Njihov suparnik, general orko-demonske vojske, bio je Kodran. Zvali su ga arobnjakom Zla ili Kodranom Mra nim. Protjeran je iz Adazara, grada arobnjaka, u trenutku kada je njegova crna magija prijetila uništenjem svijeta u kojem je živio. Bio je pun mržnje i želje za osvetom.

S njegove desne strane stajao je još jedan zli arobnjak Bokani; vjerni pomaga , mo ni mag, ija je crna magija mijenjala krajolike, gasila živote i ra ala demone. Oboje su bili vjerni sljedbenici demonske i mra ne magije.

S Kodranove lijeve strane vrpeljio se Taspur, omanji demon iz drugog svijeta. Bio Kodranova desna ruka, sluga, pomaga .

Gromoglasna zapovijed pokrenula je orke. Jurnuli su bez oklijevanja, silovito i, inilo se, nezaustavljivo. Cijela dolina je zatitrala i zabrujala.

Nisu stigli ni do polovice doline kad ih je zasipala kiša strijela od kojih nije bilo ni bijega ni zaklona. Mrtvi su padali preko ranjenih, ranjeni preko mrtvih. Ali demona je bilo mnogo. One koji su pali ubrzo zamijeni sljede i val ratnika.

Iz redova vilenjaka zaori pokli :

„Za slobodu! Za pobjedu!“

Kao da je time nova snaga dodana hrabroj vojsci ljudi i vilenjaka. Za as su se našli u dolini i neprijatelj je bio stiješnjen izme u njih i brežuljka.

Bilo je jasno da je to borba izme u Dobra i Zla, svijetla i tame; ali u tom trenu još nije bilo jasno tko je ja i i tko ima više izgleda za pobjedu. Obje su strane imale snažne razloge za pobjedu, jer kona ni e ishod ovisiti o ovoj bitci. Ljudima i vilenjacima nije nedostajalo hrabrosti i odlu nosti. Znali su da budu nost svijeta ovisi o njima. Ali, kako se oduprijeti Zlu? Kako se boriti protiv magije kojom ih je Bokani inio sve slabijima, sporijima i umornijima? Kako se boriti protiv ne ega što ma ne može sasje i ili strijela probiti?

No, na jednog od njih, kao da ta zla magija nije utjecala. Hrabrom borbom, okretnim rukovanjem ma em i vještim izbjegavanjem napada isticao se u mnoštvu. Bio je više od obi nog ratnika.

Bio je to Elesar, vilin- ovjek, zapovjednik vilenja ke vojske. Gusta tamna brada sakrivala je plemenite crte lica. Sjajna crna kosa, mokra od znoja sezala mu je do ramena. Po svjetloplavim o ima koje su kao dvije zvijezde blistale u mrkloj no i bilo je jasno da je Elesar djelom no ni vilenjak. Bijes koji je prijetio njihovom sjaju bio je usmjeren prema Kodranu i njegovoj vojsci.

Stasiti vitezov lik štitio je oklop koji su iskovali najbolji vilenja ki kova i. Iako je bio umrljan orkovskom i demonskom krvlju, blistao je srebren na mjesec ini. Za takvog ratnika postojalo je samo jedno oružje – ma Moonsaber, najmo nije i najsajnije oružje u Sillwithu. Iskovao ga je valindorski princ, kova -umjetnik. Zbog blještavog plavetnila elika inilo se kao da ma gori plavim plamenom.

Elesar se kretao kroz redove orka brzo i okretno, a Moonsaber je prolazio kroz njihova tijela i oklope bez otpora, ostavljaju i za sobom krvavi trag protivnika. Sva Bokanijeva magija odbijala se od vilin- ovjekove snage, volje i odlu nosti kao od nevidljivog štita. Pretvarala se u šušanj, dašak, mjehuri . Kodranova tiranija morala je biti zaustavljena.

arobnjak Tame više nije bio posve siguran ho e li mu se sav trud isplatiti. Vilin- ovjek mu je ometao planove. Njegova je snaga i odlu nost nezaustavljivo obuhva ala i njegove ratnike, ljude i vilenjake. Pun slijepog bijesa Kodran je jurnuo niz dolinu, sijevaju i o ima i bijesno zamahuju i dvostranom crnom sjekirom. Nitko nije ostao pošte en, pa ni njegovi podanici koji su mu se našli na putu do Elesara.

Za svojim gospodarom skakutao je vjerni sluga Taspor. Mali demon se nije volio boriti, ali nije imao izbora. No as je ovo bitka prekretnica.

Bokani, koji je ipak prije svega bio arobnjak, prezirao je ratnike, stoga je ostao na sigurnoj udaljenosti od srca borbe. Više je štete radio ljudima-vilenjacima svojim inima nego da se sam borio.

Kr e i sjekirom put kroz vlastitu vojsku, Kodran je došao do polovice doline. Još se samo nekoliko demonskih glava isprije ilo izme u njega i Elesara. Za Kodrana nije bilo dvojbe. Sve što mu se nalazilo na putu do cilja, uništavao je. Odrubio ih je i našao se o i u o i s Elesarom.

Ne skidaju i poglede jedan s drugoga, istovremeno podigoše svoja oružja. Sraz Moonsabera i Kodranove sjekire izazvaše zvuk i bljesak koji je na tren zaustavio ratnike i vrijeme. Sve su o i bile uprte prema njima. Gledali su borbu izme u Dobra i Zla, Svijetla i Tame, pravde i nepravde, srdžbe i milosti.

Jedino se Bokani nije dao smesti njihovom borbom. Nastavio je bacati svoju zlu magiju na ljude koji bi mu se usudili približiti.

Kraljevi Christian i Nomack znali su da Bokani mora biti zaustavljen. Snažno su podboli konje i jurnuli prema njemu. Probijali su se kroz mnoštvo demona i orka, ne zaustavljaju i se, sve do podnožja brijega na kojem je bio Bokani. Ondje ih je presreo Taspor, mali, krilati demon, zmijskih o iju i jezika, brz i okretan. Neprimjetno im je prišao s le a i zbacio Christiana s konja, pritom mu izbivši ma iz ruke. Valjali su se po vlažnom tlu, udarali i bacali jedan drugoga u zrak, jaukali, uzvikivali i da je itko imao vremena gledati ih, teško bi odlu io tko e nadja ati. Tasporove kandže su greble po vrstom Christianovom oklopu, traže i slabu to ku. Možda bi je i našao, da se mali karneolom opto eni bodež nije prije toga našao u Christianovoj desnici. Bodež sijevne i pro e kroz Tasporovo srce. Tiho skvi anje malog demona jedva se ulo od zvukova borbe.

Dok je njihova borba trajala, Nomack je stigao do Bokanija. Vješt i hrabar ratnik, Nomack, bio je prijetnja za svakoga. Pa i za Bokanija. Mag mu se nije mogao oduprijeti. Ali njegova magija je bila jednako snažna kao Nomackova snaga i jedva savladiva. Bilo je samo pitanje kakve e zle ini baciti.

Kad se pred njim pojavilo šest Bokanija, Nomack je znao da mu ne e biti dovoljna samo snaga i hrabrost. Trebat e mu više lukavstva i brzine nego što mu je ikada prije trebalo.

Upustio se u borbu s prvim Bokanijem koju mu je bio na doseg mača. Ni po čemu se nije moglo vidjeti je li pravi ili dvojnik. Dvojnici su bili jednako spretni i okretni i tek je udarac mača otkrivao njihovu pravu prirodu. Dodir oštrice pretvarao ih je u prah.

Jedan manje. Mijenja li to išta za Nomacka? Ni sam u to nije vjerovao. Bokanijevi dvojnici nadirali su mu sprijeda, straga, slijeva, zdesna. Bili su posvuda.

„Samo bih uz Christiana imao izgleda“, pomislio je i očajno zavapi:

„Christiane! Christiane!“

I Christian mu se naše uz bok. U jednoj je ruci još držao bodež koji je izvukao iz Tasporova srca koje više nije kucalo. U drugoj, blistao je mač.

Nova je snaga ušla u Nomacka. Znao je da je sjajan mačevalac, ali je isto tako znao da je Christian bolji od njega. Ponosio se njime i hvalio ga zbog toga. Rame uz rame prošao je s njime i druge teške bitke. Bili su jedno drugome mač i štiti, oslonac i ohrabrenje. Malo tko im je bio ravan kad su bili zajedno.

Broj Bokanijevih dvojnika se počeo smanjivati. Ostala su još dvojica. Bilo je jasno da je jedan od njih pravi Bokani, iako je bilo nemoguće razaznati koji.

Christianov mač dohvatio je jednoga i on se nije pretvorio u prah. Nije bilo dvojbe; to je morao biti Bokani. Christian svom snagom zarine mač u njegova prsa. Osjećao je kako mač prolazi kroz meso i odahnuo je s olakšanjem. Drugi Bokani neće imati više nikakve snage nakon smrti pravoga.

Ali jauk koji je zaučio nije bio Bokanijev. Bio je to Nomackov glas, a iz njegovih grudi virio je Christianov mač.

Christianov vapaj stopio se s Bokanijevim smijehom. Umjesto njega, kralj Kiroshana je ubio voljenog suborca, prijatelja Nomacka. Sva mu je snaga napustila tijelo. Srušio se na tlo, podigao Nomackovu glavu u krilo i nijemo gledao kako mu se pogled gasi. Što je to napravio? Kako je mogao ubiti svog prijatelja?

Od tolike tuge i boli, zaboravio je na Bokanija, koji nije zaboravio na njega. Snažnim zamahom štapa obori kralja na vlažno tlo.

Ošamučen udarcem, posegnuo je za mačem, ali on je već bio u Bokanijevoj ruci, prislonjen na njegov vrat.

Smješkajući se slavodobitno, Bokani prosi: e:

„Moćni kralj Kiroshana, pokošen vlastitim mačem...“

Čekajući da njegov krvnik udari, Christian odjednom osjeti pod rukom Nomackov mač. Ne pitajući se zašto on više nije u Nomackovoj ruci, nego nadohvat njemu, podigne ga i zarije u aronjakova prsa. Drugim udarcem odrubi mu glavu.

Istog trena, aronjkačko tijelo nestane, ostavivši za sobom samo halju i štapa, a od odrubljene glave ostane samo lubanja.

Iznemogao, Christian sjedne na vlažno tlo, jecajući. Htjede prokleti sve; Kodrana, Bokanija, demone i ovaj rat. Ali nije stigao. Oko njega se pojavi žuta svijetlost, okruži ga nekoliko puta i nestane u njegovo tijelo. Kirošanski kralj padne kao pokošen, onesvješten.

*

Kroz to vrijeme, u dolini, bitka je odzvanjala nesmanjenom žestinom. Ma evaoci i konjanici borili su se protiv demona, vilenjaci protiv orka.

No, ni jedna borba nije bila žustra kao ona izme u Elesara i Kodrana. Moonsaber i Kodranova sjekira sijevali su poput munje, pretvaraju i no u dan.

Snage su bile izjedna ene. as je jedan napadao, as drugi. Izmjenjivali su zavidne udarce i napade, kakve je malo koji smrtnik mogao i zamisliti.

I borba bi potrajala do beskraj, da Elesar nije za uo Christianov jauk i zastao.

Kodran je iskoristio trenutak. Zamahnuo je sjekirom i pogodio Elesara u prsa. Elesarov vilin-oklop ublaži udarac, ali silina sjekire ga prepolovi i Elesar pade ni ice pred Kodrana:

„Zar si stvarno mislio da me možeš pobijediti? Nisi mi dorastao, mješan e!“

Podigne sjekiru u namjeri da zamahne, kadli mu se ispred lica pojavi leopard i svoje prednje pandže zarije u o i. Kodranov urlik odjekne cijelom dolinom. Bio je toliko snažan da su ratnici, obaju strana, prekinuli borbu da bi pokrili uši. Životinja, koja se iznenada pojavila, riješila je borbu za njega.

Horda orka, vidjevši svog gospodara koji je urlao od bola, okrenula je le a protivniku. Bitka bez Kodrana nije bila njihova, a za Kodrana Mra nog ona je bila završena. Démoni koji su bili pod njegovim utjecajem, oslobo eni magije, naglo su nestali s bojišta.

Vilenjaci i ljudi klicali su s olakšanjem. Znali su da nisu pobijedili, ali sre a je ovaj puta bila na njihovoj strani.

Umorni vilin- ovjek pogleda životinju koja mu je spasila život. Zlatno krzno, išarano crnim to kama, duboke prodorne o i i oštri zubi izazivali su i divljenje i strah. Oprezno je prišao Elesaru, legao kraj njega i položio glavu u njegovo krilo. Elesar ga pomiluje i zahvali:

„Hvala ti, prijatelju! Spasio si mi život. Kako u te zvati? Možda Bravecat? Jer treba imati velike hrabrosti suprotstaviti se Kodranu.“ Htjede od umora le i na travu, ali nešto mu u dubini duše nije dopustilo. Brzina kojom su se izmjenjivali doga aji, za tren su mu zamaglili misli. Ali sada je sasvim jasno znao - Christian je u nevolji.

Brzo potr i prema vrhu brežuljka. Primijeti da ga Bravecat prati u stopu Osje ao je snažnu povezanost s tom neobi nom životinjom.

*

Christian se probudi kao iz sna. Osvrnuo se. Uz njega je ležao mrtav prijatelj i Bokanijeva lubanja. Preplavi ga tuga, tama i hladno a. Toliko mrtvih ljudi i vilenjaka. Nije to želio. Ono što je želio bilo je nemogu e. Nomack više nije uz njega.

Došavši do vrha, Elesar ugleda svog prijatelja koji je plakao nad mrtvim Nomackom. I njega obuzme tuga. Obojicu je dobro poznavao. Smatrao ih je prijateljima. Bez rije i položi ruku na Christianovo rame. Za oko mu zapne lubanja na halji. Znao je što to zna i.

Tko ubije arobnjaka preuzima njegovu moć. No, nije ništa govorio, niti pitao Christiana. Pomogne mu ustati i zajedno krenu prema vojsci, koja je opčinjena pobjedom slavila kraj velike bitke.

I tako je završio petogodišnji rat, koji je donio toliko tuga i nesreće, i oduzeo toliko nevinih života, koji će Sillwith zauvijek pamtiti.